

„festő” énekel a jelenet megfordítását? vagy maga a „költő” értékeli át a sikertelen életet értékalkotó csodává? Lényegében maga az „ének” alakítja a sorsköltészetet a létköltészetben való tájékozódás nagysikerű metafizikai pillanatává. A magyar vers egy remekét kiénekelve: „kivetette hálóját / a hajnali eget / és nem fogott mást / csak csillagokat krisztus / a legfőbb halász / énekelem”.

Ez az oximoron mondódik a kötetet záró „motyogó” beszédben, zsoltárrá emelve, szenvedve és gyönyörködve: „életem / a világegészből / letört rész volt / szép volt motyogom / nagyon szép volt”. A költő összegzésül odaidézi kötete hátlapjára is.

